

Moře aneb Sen třetí

Tento sen se Michalovi zdál už mnohokrát. Mnohokrát to samé, jen se měnily kulisy děje.

Slunce stálo vysoko na modrém nebi, ale protože jsme jeli po silnici, která byla zakousnutá do skály vysoko nad mořem, a protože foukal čerstvej, lehce slanej vítr, bylo v autě příjemně. Měli jsme otevřená okna. Řídil jsem celou noc a už mě všechno bolelo, i když tohle auto je fakt moc dobrý a pohodlný. Děti na zadní sedačce spaly, občas jsem se koukal do zpětnýho zrcátka, abych viděl jejich klidný spící obličej. Na to, aby obdivovaly tu krásu modrého moře, ostrovy, skály a vůbec všechnu tu nádheru, z který já byl vždycky úplně na větví, byly ještě moc malý. Pro ně bylo moře prostě velký koupaliště, ke kterému se dlouho jede. Ostatně přesně tak jsme jim to vysvětlovali, když jsme je včera večer posadili do naloženýho auta.

Z přehrávače mi hrálo už asi desátý CD, Dan McCafferty ze skupiny Nazareth právě vysvětloval, že „Love Hurts“. A ty, přestože jsi vždycky aspoň očima řídila se mnou, jsi spala taky. Měl jsem hlavu plnou velikejch pateticejch myšlenek, který bych se asi neodvážil říct nahlas. Myslel jsem na to, že právě teď mi nic nechybí, protože všichni lidi, který mám na světě nejradši, jsou tady se mnou, že si je vezu s sebou, a i kdybych třeba zabloudil (i když tady není kde, když je tu jen 1 silnice), zabloudí se mnou, že nás nic nerozdělí... Taky jsem myslel na to, že se těším, až moře bude omývat tvý tělo, který je pořád tak svěží a mladý, jako bysme si ty dva prcky vzadu jen někde půjčili. Vždycky jsi plavala hrozně daleko a já pak na břehu měl strach, aby ses neutopila. Ale ty jsi jako ryba. Těšil jsem se na fotky, který si udělám a přivezu pak domů. Těšil jsem se na to, že mi každý ráno neutečeš do práce a nevrátíš se až večer. A tak dále.

Dojeli jsme na jakousi křižovatku bez směrovek. Vytáhl jsem mapu, abych se ujistil, že dál po pobřeží je to správně. Jo, jeli jsme na jih. Snažil jsem se jet hodně plynule, protože jsem měl v autě 3 spáče. Poslouchal jsem pozorně hudbu, abych se nestal spáčem čtvrtým, protože už jsem toho po víc než 1000 km měl vážně dost. Ale vidina koncentrovanýho štěstí mě hnala dál, bez zastávek. Chtěl jsem si vychutnat ten klid, ten stav, kdy mám všechno, co chci. Dojeli jsme do malýho letoviska, který vypadalo moc příjemně. Našel jsem i penzion, zajel do stínu na parkoviště a teprve pak tě probudil.

„Hej, jsme tady, tak se probud', at' tu nejsem sám...“, řekl jsem ti přímo do ucha. Bylo léto a bylo moře, bylo slunce a byla voda, byl den prvý.

Tady sen vždycky skončil, at' už okolní reálie vypadaly jakkoli. Když Michal unavený celonočním řízením ve snu usnul, v reálu se probudil. Jsou to paradoxy.